

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Ing. J. K., narozený X, bytem V. 1375/2, K. V.,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2 (dále i MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 25.11.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2019 č.j. MPSV-2019/171802-421/1 o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2019 č.j. MPSV-2019/171802-421/1 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 3.078,- Kč, na účet č. 1031606085/6100, ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 25.11.2019 předanou k poštovní přepravě dne 26.11.2019 soudu doručenou dne 27.11.2019 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2019 č.j. MPSV-2019/171802-421/1, jímž bylo zčásti

změněno a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v K. V. (dále jen **ÚP**) ze dne 19.6.2019 č.j. KVA-1448/2019-C, kterým byl žalobce dle § 30 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen **zákon o zaměstnanosti**), ode dne 1.1.2019 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti a nesplnění oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 téhož zákona.

2. **Žalobce v žalobě** uvedl, že se v roce 2017, primárně ze zdravotních důvodů, dostal do pracovní neschopnosti s návaznou tříměsíční hospitalizací s následnou zátěžovou omezeností pohybu. Jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen **OSVČ**) plnil své daňové povinnosti, přestože neměl v této době (r. 2017-2018) žádné příjmy a termín odchodu do důchodu měl před sebou. Následně se však dostal při předešlé ztrátě práce také do hmotné nouze, proto požádal o pomoc na ÚP v K. V., protože sám si již nebyl schopen sehnat nové zaměstnání. Po 6 měsících neúčinné spolupráce při hledání zaměstnání byl však z evidence ÚP vyřazen, a to se zpětnou platností. Důvodem vyřazení z evidence bylo přehodnocení toho, že evidovaný uchazeč - žalobce, je od r. 1993 veden jako likvidátor v Obchodním rejstříku (dále jen **OR**) u zapsané společnosti B. a.s. "v likvidaci"; IČO: X; vedené u Krajského soudu v Plzni; spisová značka X; sídlo: S. 1170/24, K. V. (dále jen **X**). Tuto skutečnost žalovaný opíral o § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Likvidátorem byl žalobce jmenován z pozice ředitele X, státní podnik (ke dni 31.3.1992), kterýžto je držitelem 286 akcií společnosti X a.s. (ze zápisu VH z 11.9.2019 vyplývá podíl VH 85,1%). Ke dni 30.4.1996 byl žalobce z funkce ředitele X s.p. odvolán a na jeho místo bezprostředně nastoupil pan V. V. Po tomto, v období několika následných let, několikrát žalobce urgoval držitele akcií, ředitele X a nadřízený Územní odbor Ministerstva zemědělství v K.V., aby byl aktualizován zápis v OR a sám byl z něho vymazán. Toto držitel akcií ani ministerstvo neprovedly. E-mailovou žádost o výmaz z OR učinil v inkriminované době také vůči OR u Krajského soudu v Plzni (dále jen **KS v Plzni**). S ohledem na více než 20 letý odstup od inkriminovaných událostí, a nemožnost získat tak staré písemnosti, učinil o tomto před ÚP opakovaně prohlášení během evidence i v následném řízení ve smyslu § 25 odst. 4. zákona o zaměstnanosti. Samotná a.s. X průkazně nevykonává po celou dobu 25 let žádnou činnost. V OR nebyl za více než 20 let vložen žádný povinný dokument o činnosti X. Samotné sídlo X je po celou dobu vedeno paradoxně na adrese shodné s adresou právě ÚP v K.V., který tak má přímo na svém ředitelství historickou možnost průběžně sledovat neexistující aktivity X. Z reálné skutečnosti vyplývá, že žalobce nevykonával a nevykonává funkci likvidátora více než 20 let, zásadně proto, že neměl žádné relevantní doklady, majetky, seznamy akcionářů přehledy o obchodních aktivitách, evidenci, závazcích a pohledávkách, ani jiné náležitosti, které mu nebyly předány ani poskytnuty od nadřízeného, ani od statutárních zástupců akciové společnosti. Nadto pak po jeho odvolání z funkce ředitele statku, disponoval ode dne 1.5.1996 majoritními a rozhodovacími právy ke společnosti X a.s. výhradně odpovědný jeho nástupce ve funkci ředitele X, který držel akcie státu ve společnosti. Žalobce měl za to, že i bez formálního výmazu z OR došlo v intencích zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, k zániku jeho funkce likvidátora s ukončením funkce ředitele X s.p. při protokolárním předáním veškerých dokumentů při předání funkce nástupci a potvrzeným Výstupním listem zaměstnance, „bez závazků“. Sám žalobce měl jako likvidátor zákonem taxativně vymezené kompetence, mezi které nepatřilo provádění změn v OR, ani svolávání orgánů a.s. Orgány MPSV doprovodily formální výroky odůvodněními mimo ideu zákona (pomoci v nouzi žadateli o práci) a neposoudily

prohřešek, který by krátil zájem státu, či zákona ve své podstatě tak, aby byl rozumně a reálně akceptovatelný. Na místo toho vytvořily právní formalistickou konstrukci, včetně návodu, jak by si měl žalobce počínat jako likvidátor a jak by měl tuto činnost vykonávat v současné době. Orgány MPSV však zcela ignorovaly reálné okolnosti, historický aspekt, účinné právní okolnosti v dané době, kompetence a odpovědnosti, které se právě k tomuto případu z období transformace státního majetku vztahovaly. Zcela pominuly faktické okolnosti a vytvořily ve svých rozhodnutích obraz žalobce jako podvodníka navzdory tomu, že po celou dobu ústně i písemně vysvětloval konkrétní i obecné okolnosti v dané věci. Již při podání žádosti o zařazení do evidence žadatele o práci ověřovala kontaktní administrátorka ÚP jeho účasti evidované v OR prostřednictvím svého pracovního počítače a internetu. Žalobce je tedy nezatajil a průkazně ani nemohl zatajit. Uvedl k nim, že ačkoliv je zapsán ve třech obchodních společnostech, včetně likvidátora v a.s. X, nevykonává v nich žádné činnosti a nemá z jejich činností žádné profity, což potvrdil podepsanými prohlášeními. Také v následném řízení o vyřazení z evidence uchazečů o práci vstřícně a nadstandardně uváděl veškeré okolnosti, které mu byly známy, případně je následně doplňoval novými, konzistentními zjištěními z OR a dalšími listinami. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí zrušil. *(K žalobě byla připojena v kopie napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně).*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.11.2019 č.j. MPSV-2019/171802-421/1** bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ÚP ze dne 19.6.2019 č.j. KVA-1448/2019-C, kterým byl žalobce dle § 30 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o zaměstnání ode dne 1.1.2019 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti a nesplnění oznamovací povinnosti podle § 27 odst. 2 téhož zákona; žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), výrok prvostupňového rozhodnutí ÚP změnil takto: Text výroku napadeného rozhodnutí: „ ... podle ust. § 30 odst. 1 písm. a) ...“ se vypouští a nahrazuje textem „ ... podle ust. § 30 odst. 1 písm. b) bod 2 ...“ a text: „ ... nesplnění podmínky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání stanovené v ust. § 25 odst. 1 písm. o) zákona a ...“ se vypouští bez náhrady. Ostatní části výroku zůstávají beze změny.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 11.11.2019 mimo jiné vyplývá, že žalobce byl na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 2.1.2019 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 1.1.2019, v jejímž rámci mimo jiné čestně prohlásil, že není likvidátorem. Dne 3.1.2019 byl žalobce poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání a obdržel písemné vyhotovení základního poučení uchazeče o zaměstnání platného ode dne 1.10.2017, což osvědčil svým podpisem. V rámci tohoto poučení byl žalobce seznámen i s podmínkami zařazení a vedení v evidenci u ÚP, přičemž byl výslovně poučen o skutečnosti, že uchazečem o zaměstnání může být pouze fyzická osoba, která má na území ČR bydliště a která není likvidátorem, a to v době, kdy tuto činnost vykonává, jakož i o skutečnosti, že skutečnosti rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání ÚP a změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinen osobně nebo písemně oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů.

Dne 29.4.2019 ÚP zařadil do spisové dokumentace výpis z OR vedeného KS v Plzni oddíl B, vložka 77, z něhož vyplynulo, že žalobce je likvidátorem společnosti X a.s. „v likvidaci“. Dne 6.5.2019 byl žalobce vyzván k doložení dokladu osvědčujícího, že byl zproštěn funkce likvidátora. Dne 28.5.2019 bylo zahájeno správní řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence

uchazečů z důvodu zákonné překážky bránící jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, kterou ÚP neoznámil při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání, konkrétně skutečnosti, že je veden jako likvidátor společnosti X, aniž by prokázal, že činnost likvidátora nevykonává.

Po přezkoumání spisové dokumentace se žalovaný ztotožnil se závěrem ÚP o řešení otázky, tedy, že žalobce lze ve smyslu § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti považovat za osobu, která je likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává, přičemž tento uvedenou skutečnost, která měla vliv na jeho zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, ÚP neoznámil při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Bylo zjištěno, že žalobce je likvidátorem společnosti X, přičemž nebylo doloženo, že by tato funkce zanikla, a rovněž nebyl prokázán žádný důvod, který by žalobci bránil v jejím výkonu.

V souvislosti s posouzením výkonu funkce likvidátora je třeba vycházet z obchodního zákoníku a občanského zákoníku, z nichž jednoznačně vyplývá, že likvidátor je orgánem společnosti a na fyzickou osobu jmenovanou likvidátorem přechází působnost statutárního orgánu, přičemž tato má povinnost jednat jménem společnosti ve všech věcech směřujících k likvidaci. Je potom zcela logické, že výkon funkce likvidátora není zpravidla činností každodenní, ba ani pravidelnou ani ne vždy aktivní v pravém smyslu toho slova, avšak nicméně jedná se o výkon činnosti směřující k likvidaci, jinak by vlastně funkce likvidátora vůbec nemusela existovat. V daném případě žalobce opakovaně namítal, že funkci likvidátora u jmenované společnosti nikdy nevykonával. K uvedenému však žalovaný nemohl přihlídnout v jeho prospěch, neboť likvidátor je povinen kontinuálně vykonávat řadu úkonů, zákonem stanovených, směřujících k likvidaci společnosti. Nebránil-li žalobci jako likvidátorovi žádný objektivně závažný důvod ve výkonu jeho funkce vykonávané v kontextu likvidátorových povinností kontinuálně, není sporu o tom, že tohoto je třeba považovat za likvidátora vykonávajícího činnost likvidátora. Jinými slovy tedy skutečnost, že žalobce dosud žádné relevantní kroky směřující k likvidaci společnosti X nepodnikl, ačkoli k tomu byl ze zákona povinen, nemohou znamenat, že činnost likvidátora nevykonává, znamenají pouze, že žalobce nerespektuje povinnosti, které mu z jeho postavení likvidátora vyplývají. Co se týče tvrzení žalobce, že za funkci likvidátora nebyl ani honorován, žalovaný poukázal na skutečnost, že zákon o zaměstnanosti ve svém § 25 odst. 1 písm. o) neváže výkon činnosti likvidátora jako překážky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání (na rozdíl od jiných překážek v tomto ustanovení vyjmenovaných) na pobírání odměny za tuto činnost. Skutečnost, zda žalobce byl či nebyl z titulu funkce likvidátora honorován, je tudíž pro posouzení možnosti jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání zcela irelevantní. Nad to žalovaný poukázal na skutečnost, že zápisy do veřejného rejstříku, stejně tak listiny v něm zveřejněné, se řídí principem publicity, který působí ve formálním a materiálním smyslu. Současně žalovaný uvedl, že má za prokázané, že prvostupňový správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem o zaměstnanosti, rovněž s § 3 správního řádu, když za důkazního stavu dané věci, o němž nebylo důvodných pochybností, vydal rozhodnutí, jímž žalobce vyřadil ode dne 1.1.2019 z evidence uchazečů o zaměstnání.

Co se týká změny napadeného rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že ačkoli ÚP správně a dostatečně zjistil skutkový stav, tento subsumoval pod nesprávné ustanovení zákona o zaměstnanosti, když je zjevné, že ke dni 1.1.2019 nenastala žádná rozhodná skutečnost, kterou by měl žalobce do 8 kalendářních dnů oznámit, nýbrž v tomto okamžiku již existovala rozhodná skutečnost, kterou měl žalobce s ohledem na § 27 odst. 2 zákona o

zaměstnanosti oznámit již po podání žádosti, což však neučinil. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a změna napadeného rozhodnutí nijak neovlivnila práva a povinnosti žalobce, když vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání je v obou případech provedeno na 3 měsíce, přistoupil žalovaný pouze k postupu dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a napadené rozhodnutí změnil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.1.2020** v úvodu zrekapituloval průběh správního řízení, jeho skutkový stav a námitky uvedené v žalobě. K námitkám mimo jiné konstatoval, že žalobce byl nesporně ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání likvidátorem společnosti X, přičemž nebylo nijak před vydáním rozhodnutí o odvolání, a rovněž tak ani v rámci žalobcem podané žaloby, doloženo, že by tato jeho funkce zanikla, jakož ani nebyl prokázán důvod, který by žalobci bránil v jejím výkonu. Neobstojí přitom námitky žalobce ohledně odvolání z funkce ředitele X dne 30.4.1996 a nástupu jiné osoby na tuto funkci, spojené s námitkou, že s tímto přešla i funkce likvidátora společnosti. Žalobci v souvislosti s odvoláním z funkce ředitele X nezanikla funkce likvidátora společnosti X, k tomuto může dojít pouze zákonem stanovenými způsoby a mezi těmi nesporně odvolání z funkce ředitele X není. Na žalobce se tudíž dále vztahovaly všechny povinnosti likvidátora. Nebylo nijak prokázáno ani tvrzení žalobce, že by svého nástupce a také nadřízený Územní odbor MZ v K.V., po svém odvolání z funkce ředitele X několikrát urgoval, aby byl zaktualizován zápis v OR a byl z něho vymazán. Žalobci tedy funkce likvidátora nezanikla a v takovém případě je třeba v souvislosti s posouzením výkonu funkce likvidátora, jak již uvedeno v rozhodnutí o odvolání, vycházet z ustanovení obchodního zákoníku a účinného občanského zákoníku, z nichž jednoznačně vyplývá, že likvidátor je orgánem společnosti a na fyzickou osobu jmenovanou likvidátorem přechází působnost statutárního orgánu, přičemž tato má povinnost jednat jménem společnosti ve všech věcech směřujících k likvidaci.

K námitce žalobce, že již při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání zaměstnankyně ÚP ověřovala účasti žalobce evidované v OR, a žalobce je tedy nezatajil a průkazně ani nemohl zatajit, žalovaný uvedl, že tato nemá oporu ve spisové dokumentaci a nebyla prokázána žádným důkazem. Žalobce dne 3.1.2019 naopak svým podpisem stvrdil autentičnost informací uvedených v žádosti o zprostředkování zaměstnání, tedy mimo jiné poskytnutou informaci, že není v době podání žádosti o zprostředkování zaměstnání likvidátorem společnosti, který tuto funkci vykonává, tudíž lze stěží připustit, že kdyby informace uvedené v této žádosti neodpovídaly skutečnosti, že by tuto žádost podepsal. Skutečnost, že následně s úřadem práce spolupracoval a vstřícně uváděl všechny jemu známé skutečnosti, pak nic nezamění na fakt, že žalobce byl ke dni podání žádosti o zprostředkování zaměstnání likvidátorem společnosti X a nebylo nijak prokázáno, že by z objektivních překážek nemohl tuto svoji funkci vykonávat a tuto skutečnost úřadu práce v zákonem stanovené lhůtě neoznámil. Nelze nijak přihlídnout ani k názoru žalobce, že žalovaný doprovodil formální výrok odůvodněním mimo ideu zákona (pomoci v hmotné nouzi žadateli o práci) a neposoudil prohřešek, který by krátil zájem státu tak, aby byl rozumně a reálně akceptovatelný. Zákon o zaměstnanosti stanoví jako překážku vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání výkon funkce likvidátora, přičemž, jak výše popsáno, žalobce byl v den podání žádosti o zprostředkování zaměstnání likvidátorem společnosti X a nijak nebylo prokázáno, že by tuto funkci nevykonával, a žalobce v souvislosti s touto skutečností bez prokázání vážných důvodů nesplnil svoji oznamovací povinnost uchazeče o zaměstnání, v takovém případě ani zákon o zaměstnanosti, nepřipouští jiný postup než je vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Závěrem žalovaný doplnil, že je toho názoru,

že žalobce byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání zcela oprávněně, jak výše předestřeno, neboli dokud nebude předložen důkaz o zproštění z funkce likvidátora společnosti X nebo odvolání likvidátora v osobě žalobce soudem nebo dokud tento neprokáže relevantním důkazem neschopnost činnosti likvidátora vykonávat, nemůže tento být veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

5. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.11.2019 a ve vyjádření žalovaného ze dne 3.1.2020 odpovídají obsahu spisu; podle doručky obsažené ve spisovém materiálu bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.11.2019 žalobci doručeno dne 18.11.2019. Založen je i dotaz ÚP ze dne 25.6.2019 adresovaný KS v Plzni (Veřejné rejstříky právnických a fyzických osob) ohledně žalobce zapsaného jako likvidátor společnosti X a.s. „v likvidaci“ se zápisem od 1.1.1993, kdy z úplného výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že dne 21.11.2016 došlo k zapsání v sídle společnosti a v osobě ředitele akciové společnosti (předmětný úplný výpis však ve spisu založen není, založen je toliko výpis obsahující údaje platné ke dni 29.4.2019, kde je jako likvidátor uveden žalobce) a bylo požadováno sdělení, zda ke změně došlo na základě podnětu ze strany likvidátora společnosti, dále zda zaznamenal soud v průběhu let (1993-2019) návrh jiné osoby na odvolání Ing. J. K. z funkce likvidátora a zda jmenovaný požádal v průběhu uvedených let o odstoupení z funkce likvidátora. Ze sdělení KS v Plzni ze dne 4.7.2019 vyplývá, že v průběhu let 1993-2019 nebyl podán návrh na odvolání Ing. J. K. z funkce likvidátora obchodní společnosti X a.s. v likvidaci a ve spisu se nenachází listina, na základě které by jmenovaný odstoupil ze své funkce. Naproti tomu je založeno i podání žalobce ze dne 15.7.2019 adresované ÚP, jehož součástí je i kopie e-mailové sdělení (epodatelná) KS v Plzni ze dne 16.5.2019, v němž bylo uvedeno, že podání žalobce ve věci „prosím o výmaz – X. a.s.“ bylo doručeno dne 16.5.2019 (bylo podáno elektronicky e-mailem a doručeno s běžným číslem 48460/2019) a následně bude provedena kontrola datové zprávy ve smyslu vyhlášky č. 259/2012, o podrobnostech výkonu spisové služby. V odvolání ze dne 25.7.2019 proti rozhodnutí ÚP ze dne 19.6.2019 (vypraveného dne 19.7.2019) žalobce mimo jiné uvedl, že po četných intervencích a pátrání po společnosti X. a.s. zjistil, že tato společnost neexistuje, adresa sídla je fiktivní a zřizovatel - Ministerstvo zemědělství nedisponuje žádnými doklady o existenci této státní či polostátní společnosti, akcie společnosti byly majetkem státního podniku X – tedy státu a skončením jeho mandátu ředitele X s.p. skončily k 30.4.1996 veškeré jeho kompetence a odpovědnosti ke společnosti X a.s., které fyzicky i formálně k témuž datu převzal jeho nástupce ředitel V. V.. Dále bylo uvedeno, že jím učiněná podání do obchodního rejstříku (s prostou žádostí o výpis ze společnosti) mohou soudní úřednice pokládat za irelevantní a patrně proto je nezakládají do spisu; neučinily tak ani s přípisem, který soudu doručil 16.5.2019 (před zahájením řízení ÚP o jeho vyřazení z evidence, protože ho neuvedly ani do negativní odpovědi pro ÚP. Závěrem žalobce uvedl, že není likvidátorem a v dlouholeté minulosti nikdy nevykonával takovou činnost, proto žádal o zrušení rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.
6. **Žalobce v podání ze dne 30.1.2020** uvedl, že trvá na projednání věci a k vyjádření žalovaného konstatoval, že obsah je prakticky identický a podstata sporného problému vyplývá ze žaloby.

7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech uchazečů o zaměstnání rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Dle **§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle **§ 78 odst. 1 věta první odst. 4 a 5 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
8. Podle **§ 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti** uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která není nuceným správcem nebo správcem podle zvláštního právního předpisu, prokuristou nebo likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává.
9. Dle **§ 27 odst. 2 zákona o zaměstnanosti** Skutečností rozhodné pro zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání osvědčuje uchazeč o zaměstnání krajské pobočce Úřadu práce; změny těchto skutečností je uchazeč o zaměstnání povinen osobně nebo písemně oznámit nejpozději do 8 kalendářních dnů. Ve stejné lhůtě je povinen osobně nebo písemně oznámit důvody, pro které se ve stanoveném termínu nedostavil na krajskou pobočku Úřadu práce nebo na kontaktní místo veřejné správy stanovené krajskou pobočkou Úřadu práce.
10. Podle **§ 30 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti** uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže a) nastala některá ze skutečností bránících zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, které jsou uvedeny v § 25, s výjimkou skutečností uvedených v § 25 odst. 2 písm. a) až c), a uchazeč o zaměstnání nesplní oznamovací povinnost podle § 27 odst. 2.
11. Dle **§ 30 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o zaměstnanosti** úřad práce uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání vyřadí, jestliže tento bez vážného důvodu ve lhůtě stanovené v ust. § 27 odst. 2 téhož zákona neoznámí úřadu práce osobně nebo písemně další skutečnosti, které mají vliv na zařazení a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2019, soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná.
13. Předmětem sporu v dané věci je posouzení, pokud je osoba zapsána v obchodním rejstříku vedeného krajským soudem likvidátorem, zda může či nemůže být uchazečem o zaměstnání ve smyslu zákona o zaměstnanosti.

14. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti ve vztahu k likvidátorovi navozuje k závěru, že uchazečem o zaměstnání, může být fyzická osoba, která není likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává. Z citovaného ustanovení lze dovodit 2 kumulativně dané podmínky, při jejichž splnění může být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání (a tudíž může být zapsána a vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání): 1. tato fyzická osoba nesmí být likvidátorem a zároveň 2. má činnost likvidátora vykonávat. Zákon tedy mluví o fyzické osobě, která není likvidátorem, ale která zároveň činnost likvidátora vykonává. Takovýto závěr přitom nedává smysl a vytváří protimluv, neboť aby někdo mohl vykonávat činnost likvidátora, musí být zároveň likvidátorem, jinými slovy činnost likvidátora může vykonávat pouze likvidátor a nikdo jiný, ten kdo není likvidátorem, z logiky věci činnost likvidátora vykonávat nemůže. Z uvedeného je tedy zřejmé, že jazykový výklad uvedeného ustanovení je znemožněn a je třeba aplikovat jiné výkladové způsoby a postupy.
15. Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) ve svém rozsudku ze dne 29.1.2010 č.j. 4 Ads 95/2009-99 aplikoval na předmětnou věc systematický a teleologický výklad, vycházel přitom ze znění částí ustanovení § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tj. písm. a) – o), q – s). „*Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše uvedenou systematiku ustanovení § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti za to, že zákonodárce zamýšlel odlišit situace, kdy již pro samotné zastávání určité funkce nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání od situace, kdy samotné zastávání určité funkce nepředstavuje sám o sobě důvod, pro který nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání a k tomu, aby osoba zastávající určitou funkci a vykonávající s touto funkcí související činnost nemohla být uchazečem o zaměstnání, musí přistoupit ještě další zákonem stanovená podmínka, kterou představuje faktický výkon této činnosti, resp. (ve výše již označených případech) pobírání měsíční nebo průměrné měsíční odměny přesahující spolu s případným výdělkem (odměnou) podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti polovinu minimální mzdy, resp. pobírání odměny za výkon pěstounské péče náležející pěstounovi ve zvláštních případech podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře). Je pochopitelné, že zákonodárce klade důraz na odměňování za vykonanou činnost (práci), neboť základní smyslem státní politiky zaměstnanosti je poskytovat pomoc a materiální podporu uchazečům o zaměstnání, přičemž ze samotné povahy věci plyne, že ten, kdo hledá zaměstnání, nemívá příjmy z výdělečné činnosti. Tomu ostatně koresponduje důvodová zpráva k zákonu o zaměstnanosti, v jejímž prvním odstavci věnovanému § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že stávající definice uchazeče o zaměstnání již delší dobu nevyhovuje dnešnímu spektru právních forem výdělečné činnosti, proto je třeba stanovit taxativním výčtem, kdo může být uchazečem o zaměstnání. Vedle fyzických osob, které vykonávají zaměstnání v pracovněprávním vztahu nebo v rámci služebního poměru, je vhodné, aby jako uchazeči o zaměstnání byly eliminovány další fyzické osoby, které svoji výdělečnou činnost realizují podle jiných právních předpisů.*“
16. V posuzované věci tedy bylo správními orgány aplikováno ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení podle názoru zdejšího soudu náleží do skupiny ustanovení upravujících situace, kdy pozice na určité funkci nepředstavuje bez dalšího důvod, pro který fyzická osoba nemůže být uchazečem o zaměstnání.
17. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že zákonodárce mínil v ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti od sebe odlišit situace, kdy fyzická osoba je likvidátorem a činnost likvidátora vykonává (a lze tudíž i očekávat, že za tuto činnost pobírá odměnu), od situace, kdy fyzická osoba sice likvidátorem v právním smyslu slova je,

avšak činnost likvidátora fakticky nevykonává. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti je tedy ve vztahu k likvidátorovi třeba vykládat tak, že uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která není likvidátorem vykonávajícím činnost likvidátora. Jinak řečeno, pokud fyzická osoba je likvidátorem, avšak činnost likvidátora nevykonává, pak tato fyzická osoba může být uchazečem o zaměstnání a jejímu zápisu do evidence uchazečů o zaměstnání nic nebrání.

18. Zdejší soud tedy nepřisvědčil názoru žalovaného, že je-li někdo zapsán v obchodním/veřejném rejstříku vedeném krajským soudem likvidátorem, nemůže být již uchazečem o zaměstnání, aniž by správní orgán zkoumal skutečný výkon činnosti likvidátora a zejména absenci odměny za činnost likvidátora. Takovýto výklad by byl v rozporu se shora nastíněnou systematikou ustanovení § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a úmyslem zákonodárce. Nelze se tedy spokojit s prostým konstatováním, že je osoba zapsaná jako likvidátor, nýbrž vždy je potřeba též zkoumat, zda onen likvidátor vykonává fakticky svou činnost a je za ni odměňován, či se jedná pouze o zápis funkce v obchodním rejstříku a tedy svým charakterem toliko formalitou, když funkci skutečně nevykonává a není odměňován. Zdejší soud tedy přisvědčil žalobní námitce žalobce, v níž se dovolával chybného posouzení věci, když žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti. K tomuto nesprávnému výkladu náleží i nedostatečně provedené dokazování.
19. Žalovaný bude proto v dalším řízení povinen doplnit dokazování se zaměřením na zjištění, zda v rozhodném období žalobce činnost likvidátora skutečně vykonával či nikoliv, zda byl za tuto činnost odměňován a zda po jeho odvolání z funkce ředitele X, státní podnik, dne 26.4.1996 tehdejším ministrem zemědělství Ing. Josefem Luxem, bylo povinností žalobce či ministra zemědělství, aby došlo i ke změně likvidátora v obchodním rejstříku, či nikoli.
20. Soud musí rovněž konstatovat, že žalovaný se řádně nevypořádal ani s námitkami žalobce uvedenými v jeho včasném odvolání proti rozhodnutí ÚP ze dne 19.6.2019, jelikož žádným způsobem nereagoval stejně jako ÚP na skutečnost doloženou žalobcem (kopie potvrzující uvedené byla součástí podání žalobce ze dne 15.7.2019 doručené e-mailem ÚP dne 16.7.2019), že dne 16.5.2019 pod běžným číslem 48460/2019 bylo zdejšímu soudu prostřednictvím e-mailové zprávy doručeno podání žalobce týkající se výmazu ohledně společnosti X. a.s. Přitom i v odvolání žalobce na tuto skutečnost poukázal s tím, že jím učiněná podání do obchodního rejstříku (s prostou žádostí o výpisy ze společnosti) mohou soudní úřednice pokládat za irelevantní a patrně proto je nezakládají do spisu. Žalovaný tuto skutečnost žádným způsobem neproověřil např. novým dotazem u KS v Plzni.
21. Zdejší soud proto učinil dotaz u vyřizující pracovnice Veřejného rejstříku KS v Plzni, která sdělila, že ve spisu sp. zn. B 77/RD33/KSPL se nenachází žádná oficiální žádost ohledně změny likvidátora tam dosud uvedeného, tj. Ing. J. K., kdy by s žádostí byl zaplacen i soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč. Nachází se tam podání jmenovaného ze dne 15.5.2019 (soudu doručeno dne 16.5.2019), kdy urgentně žádal o provedení výmazu jeho osoby z pozice likvidátora v akciové společnosti X, identifikační číslo 182 24 024, na které bylo reagováno písemně soudem dne 20.5.2019. Dále je založeno podání Ministerstva zemědělství ze dne 29.5.2019 (žádost o zaslání dokumentů), čemuž bylo vyhověno dne 17.6.2019.

22. V naznačeném směru žalovaný doplní dokazování, případně provede další úkony, pokud jejich potřeba vyvstane a teprve poté s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti o odvolání žalobce proti rozhodnutí ÚP ze dne 19.6.2019 znovu rozhodne. Samozřejmě je i na žalobci, aby prokázal požadované, pokud je to reálně možné a spolupracoval v potřebné míře se správními orgány v této věci. Žalobci ale nic nebránilo v tom, aby si zjistil např. na internetových stránkách ministerstva spravedlnosti, jak v souvislosti s novelou příslušného zákona od července 2005 postupovat v jeho případě (odstoupení z funkce likvidátora) či potřebné případně zjistit i prostřednictvím advokáta.
23. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2019 bez nařízení jednání zrušil (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán [(§ 78 odst. 1, 4 a 5 s.ř.s.) **výrok I. rozsudku**]. Soud zohlednil i názor vyjádřený v pravomocném rozsudku NSS č.j. 8 Ads 203/2018-34 ze dne 18.12.2019 týkající se také problematiky § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto soud zavázal žalovaného, aby mu uhradil náklady řízení v celkové částce 3.078,- Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku k jeho rukám, kterou soud považuje za přiměřenou. Přiznaná částka spočívá v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v poštovním uhrazeném žalobcem dle údaje na obálce doručené zdejšímu soudu v průběhu tohoto řízení ve výši 52,- Kč a dle písmenové poštovní známky A uvedené na obálce ve výši 26,- Kč. Přiznanou částku ve výši 3.078,- Kč je povinen žalovaný zaplatit žalobci k jeho rukám ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet číslo 1031606085/6100, když stanovenou lhůtu považuje soud za přiměřenou (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. června 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně